

כל המשפחה מחוברת סביב הזרף של אבא

מסרים מהדף היומי / גליון מס' 137 / פרשת מקץ תשפ"ה

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

לע"נ 'אבא של הדף'
רבי יהודה מאיר שפירא
ב"ד יעקב שמשון מלובלין זי"ע
אשר נפטר ללא זש"ק

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף ז.

"האי תיגרא דמיא לצינורא דבידקא דמיא, כיון דרווח, רווח".

טיפות המים שבצבצו מהחור שנוצר בסכר לא נראו מאימות, ומשכך לא טרח איש לסותמו. כשנזכרו בו כבר היה מאוחר מדי, החור התרחב במהירות, המים פרצו בעדו, ואשד אדיר של מים שטף את האזור, מסב בדרכו הרס מוחלט.

לכך ממשילה הגמרא השבוע את המחלוקת, מריבה קטנה שבזויתור קל יכולים הצדדים להפסיקה, תהפוך למחלוקת אדירה אם לא יעצרו אותה בזמן.

סיפור שסופר לאחרונה ע"י אחד ממנהלי ארגון זק"א: באחד מבתי האבות נפטר זקן גלמוד, ואנו נקראנו לטפל בקבורה, והנה בעיה... ברשומות נכתב שיש לו בן... ללא אישורו אי אפשר להביאו לקבורה. התקשרתי לאיש הרשום כבן, אך הלה לא הבין מה רוצים ממנו: "איני מכיר אדם כזה, אבקש שלא יטרידוני בגינו". התחננתי לפניו: "בסה"כ יש לחתום על טופס הסכמה לקבורה וזהו". לבסוף חתם האיש. בלוויה הופיע פתאום האיש 'שלא הכיר אדם כזה' וביקש להספיד: "אבא", רטט קולו "לפני ארבעים שנה ניתקנו קשר, היום ניסיתי להזכר על מה היתה המריבה, ולא הצלחת... אבא" בכה הלה וזעק "אין לי את הזכות לבקש את סליחתך, אחר שעזבתך מסיבה שאינה שוה אפילו זכרון..." האיש סיים, ואנו המלווים הבודדים הזלנו דמעה, המסר המטלטל הדהד מעל בית הקברות

איך זה קשור אלינו?

אם נשכיל לעצור בזמן מריבה קלה, נחסוך מחלוקת אדירה.

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

סנהדרין דף ו:

"אבל אהרן אוהב שלום ורודף שלום ומשים שלום בין אדם לחברו"

אהרן הכהן, מתארת הגמרא השבוע, השתדל שלא יבוא שום אדם לדין. כך, אם שמע על מחלוקת בין שניים טרח לבוא אליהם ולדאוג שיתפשרו ביניהם, יוותרו זה לזה, ולא יתעקשו כל אחד על חלקו לפי הדין

דרשן אחד נאם כי 'בלק' הינו ראשי תיבות 'ואהבת לרעך כמוך'... השומעים התקוממו, הלוא האותיות אינן תואמות. "אכן", השיב הדרשן, אם נתעקש שהכל יהיה תמיד תואם לכללים, באמת לא נגיע ל'ואהבת לרעך כמוך'..

מנהלי קופת 'חסדי מאיר' נדהמו למשמע הדרישה המקוממת: ארגון אחר, 'תפארת מאיר' שמו, דרש מהם לשנות את שמם בטענה כי הם קדמו להם "מסתבר שחלק מהתורמים שלנו תורמים לכם בעקבות בלבול בשמות" - הגיבו. המנהלים התייעצו עם רבנים ידועים אשר קבעו שהם יכולים להשתמש בשמם ללא חשש, אך כשספרו את הדבר לרבי אהרן לייב שטיינמן הפתיע אותם ראש הישיבה בתגובתו: "תחליפו את השם, לא יגרם לכם נזק ניכר, וחסכתם בכך מחלוקת"; אחד המנהלים לא התאפק ושאל: "האם גם ראש הישיבה היה משנה את שם משפחתו לברקוביץ..."; "אם היה נגרם מכך עגמת נפש למישהו" השיב ראש הישיבה "הייתי משנה, ללא היסוס..."

איך זה קשור אלינו?

מגיע לי! אני צודק! נכון, אבל למרות זאת אני מוותר, אני מתלמידיו של אהרן הכהן

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף ה:

"אלא לחלוק לו כבוד לרבה בר חנה"

מספרת הגמרא השבוע: כשעמד רב לרדת לבבל, נסמך על ידי דודו רבי חייא. רבי חייא התיר לו להורות הלכה ולדון דיני ממונות, אך לא התיר לו להתיר בכורות - כלומר לבדוק בהמת בכור אם יש בה מום ובכך להתירה לאכילה. למרות שרב נחשב למומחה בתחום זה, הוא ביקש לנהוג כן, כדי שלא לערער על מעמדו של רבה בר חנה שירד מעט קודם לכן לבבל ומונה שם למתיר בכורות

כך נראה הלך מחשבה של אדם גדול, הוא אינו בוחן כל דבר רק לגופו של עניין, אלא נותן גם תשומת לב האם יהיה מי שיפגע מהמעשה

בחדש אייר נהג המהרי"ל דיסקין לקצור חיטים למצותיו, את החטים הפקיד בידי אחיינו רבי אליעזר דן רלב"ג, צדיק מופלג שעליו סמך שישגיח עליהם כראוי. באחת השנים אירע אסון, ר' אליעזר דן התמוטט לפתע ונפטר. אחד מתלמידי המהרי"ל דיסקין הזכיר רבו שהחטים השמורות למצות מונחים אצל האלמנה: "אולי כדאי להעבירם למישהו אחר שהרב סומך עליו" - הציע. אלא שהרב השיב בשלילה: "חלילה לפגוע באלמנה וליטול ממנה את החיטים בשביל דקדוקים וחומרות, חשובות ככל שיהיו!" - פסק

איך זה קשור אלינו?

מצוות רבות והזדמנויות שונות מזדמנות לפתחינו. בראש מערכת השיקולים שלנו אנו מוכרחים לקחת בחשבון אם איננו פוגעים בכך במישהו